

l'eficàcia de la fórmula paritària no seria aplicable en cap professió liberal i en darrer terme si es volgués forçar l'aplicació per la professió mèdica afectaria únicament a les "mutualitats" i als metges "mutualistes", amb un benefici mínim o quasi nul pel metge lliure.

No s'ha, doncs, d'esperar la solució per l'Estat, del qual únicament es pot exigir el respecte que la llei concedeix a la lliure associació en defensa de tota mena d'interessos legítims, sempre salvant el mínim de garanties que l'interès públic reclami i al qual tots ens hem de supeditar.

En aquest pla hem d'admetre igualment la legitimitat de les associacions i empreses mutualistes i la del "Sindicat de Metges de Catalunya".

Uns i altres han d'ésser emparats per l'Estat i si s'estableix una pugna o antagonisme entre ells, la supremacia serà del cantó on hi hagi més força i millor organització.

Ningú pot negar que el metge és el fet essencial de tota "mutualitat", l'eix principal de tot el seu mecanisme o el fonament de tot l'edifici mutualista. D'això resulta que la major força essencialment està de part de l'organització sindical mèdica si aquesta té suficient autoritat sobre els individus sindicats i com que el "Sindicat de Metges de Catalunya" es creu tenir-la, afronta el problema sense cap vacil·lació i segur de triomfar.

El Sindicat té una força i una autoritat que la pot imposar raonadament a base de compensar sempre aquells sacrificis que exigeix. La disciplina serà més perfecta i absoluta quantes més garanties es donin i més elements de defensa es proporcionin als sindicats. Si es concedeixen mitjants suficients per a evitar la necessitat d'ésser indisciplinat, es pot ésser més absolut en l'aplicació de l'autoritat sindical i en la forma de fer-la complir.

* * *

Ningú pretén avui d'impossibilitar l'existència de les mutualitats. Tothom reconeix que es tracta com hem dit, d'entitats absolutament legítimes. Això no és discutible. El que és matèria de discussió, àdhuc tal vegada en el terreny legal, és el caràcter d'aquestes entitats, o sigui si realment són el que pretenen representar i si hi ha raó per a concedir-les-hi determinats beneficis i privilegis

que usufruïten sense ésser-les-hi d'exacta aplicació.

En pretendre la resolució d'aquest assumpte de "mutualitats", hem de tenir molt present aquest aspecte, si més no, per a donar una major llibertat a la nostra actuació, alleugerint-nos de perjudicis que avalen l'actuació d'aquestes empreses davant l'opinió pública i que fins podrien cohibir les nostres accions si caiguéssim en l'equivocació d'atribuir-les-hi un caràcter que no tenen.

Les empreses d'assistència mèdica, àdhuc les que adopten una enganyosa forma mutualista, no són entitats de previsió tal com generalment les entenem, sinó més aviat formes de cooperació en el sentit, també, usualment admès.

Són pròpiament entitats de previsió les que preveuen un risc i s'obliguen a indemnitzar-lo. Entren en aquest grup les germandats i mutualitats que paguen subsidis que el beneficiant percep per atendre el risc previst i cobert per l'entitat.

Són pròpiament entitats cooperatives les que tendeixen a procurar avantatges econòmics, als que les constitueixen. Entren en aquest grup les empreses d'assistència mèdica que són en certa manera unes cooperatives de consum de servei mèdic.

Les primeres són una forma complementària de l'estalvi i han de merèixer totes les preferències i respectes per part del legislador i de tota la societat, en canvi les segones persegueixen un fi lucratiu legítim que no ha de gaudir dels mateixos privilegis que les altres.

Les mutualitats de subsidi persegueixen el fi de poder atendre les despeses d'una malaltia, de la invalidesa, de la defunció, etc. Això mereix ésser protegit per l'Estat, pels organismes oficials i per tots els estaments. Les "mutualitats" d'assistència mèdica persegueixen exclusivament obtenir el treball del metge a baix preu, i com que en aquesta mena de treball no intervenen tots els factors econòmics que fan possible el normal funcionament de les altres cooperatives de producció, consum, etcètera, tot el benefici s'ha d'obtenir amb sacrifici del metge i amb la mala qualitat de l'assistència que es presta.

Si el metge no en sortís perjudicat i l'assistència fos exactament la mateixa que la que pot concedir-se particularment, no tindrien raó d'existir, ni existirien, aquestes "mutualitats", que serien totalment